

Європейська конвенція про боротьбу з тероризмом

Страсбург, 27 січня 1977 року
European Treaty Series/90

Держави-члени Ради Європи, які підписали цю Конвенцію, враховуючи, що метою Ради Європи є досягнення більшого єднання між її членами, усвідомлюючи зростаючу стурбованість збільшенням кількості терористичних актів, бажаючи вжити ефективних заходів для забезпечення того, щоб виконавці таких актів не уникали кримінального переслідування та покарання, переконані у тому, що для досягнення цієї мети особливо ефективним заходом є видача правопорушників, погодилися про таке:

Стаття 1

Для цілей видачі правопорушників між Договірними Державами, жодне з нижченаведених правопорушень не вважається політичним правопорушенням або правопорушенням, пов'язаним з політичним правопорушенням, або правопорушенням, вчиненим з політичних мотивів:

- a) правопорушення, що підпадає під дію Конвенції про боротьбу із незаконним захопленням повітряних суден, підписаної в Гаазі 16 грудня 1970 року;
- b) правопорушення, що підпадає під дію Конвенції про боротьбу із незаконними актами, спрямованими проти безпеки цивільної авіації, підписаної в Монреалі 23 вересня 1971 року;
- c) серйозне правопорушення шляхом посягання на життя, фізичну недоторканість або свободу осіб, що мають міжнародний захист, включаючи дипломатичних агентів;
- d) правопорушення шляхом викрадення, захоплення заручників або серйозного незаконного затримання;
- e) правопорушення шляхом застосування бомби, гранати, ракети, автоматичної вогнепальної зброї або листів чи пакетів із закладкою вибухового пристрою, якщо таке застосування створює небезпеку для осіб;
- f) замах на вчинення будь-якого з вищенаведених правопорушень або участь як співника особи, що вчиняє або намагається вчинити таке правопорушення.

Стаття 2

1. Для цілей видачі правопорушників між Договірними Державами Договірна Держава може вирішити не вважати політичним правопорушенням або правопорушенням, пов'язаним з політичним правопорушенням, або правопорушенням, вчиненим з політичних мотивів, не охоплене статтею 1 серйозне правопорушення із застосуванням насильства проти життя, фізичної недоторканості або свободи особи.

2. Це правило застосовується до не охопленого статтею 1 серйозного правопорушення проти власності, якщо таке діяння створило колективну небезпеку для осіб.

3. Це правило застосовується до замаху на вчинення будь-якого з вищенаведених правопорушень або участі як співника особи, що вчиняє або намагається вчинити таке правопорушення.

Стаття 3

Положення усіх договорів і угод про видачу правопорушників, що застосовуються між Договірними Державами, включаючи Європейську конвенцію про видачу правопорушників, у відносинах між Договірними Державами змінюються у тій частині, в якій вони є несумісними з цією Конвенцією.

Стаття 4

Для цілей цієї Конвенції і якщо будь-яке правопорушення, згадане у статті 1 або 2, не визначається як правопорушення, що тягне видачу, у будь-якій конвенції чи будь-якому договорі про видачу правопорушників, що існує між Договірними Державами, воно вважається включеним в них як таке.

Стаття 5

Ніщо у цій Конвенції не тлумачиться як таке, що покладає зобов'язання видавати правопорушника, якщо запитувана Сторона має достатньо підстав вважати, що запит про видачу правопорушника за вчинення правопорушення, згаданого у статті 1 або 2, був зроблений з метою кримінального переслідування або покарання особи на підставі її раси, релігії, національної приналежності чи політичних переконань або що становище такої особи може бути зашкоджене з будь-якої з цих причин.

Стаття 6

1. Кожна Договірна Держава вживає таких заходів, які можуть бути необхідні для встановлення своєї юрисдикції над правопорушенням, згаданим у статті 1, коли підозрюваний правопорушник перебуває на її території і вона не видає його після отримання запиту про видачу від Договірної Держави, юрисдикція якої ґрунтується на принципі юрисдикції, що існує також у законодавстві запитованої Держави.

2. Ця Конвенція не виключає здійснення будь-якої кримінальної юрисдикції у відповідності до національного законодавства.

Стаття 7

Якщо Договірна Держава, на території якої виявлено особу, підозрювану у вчиненні правопорушення, згаданого у статті 1, і яка отримала запит про видачу за обставин, визначених у пункті 1 статті 6, не видає цю особу, вона передає справу без жодного винятку і без невинуватої затримки своїм компетентним органам для кримінального переслідування. Ці органи приймають рішення у такий самий спосіб, як і у випадку будь-якого правопорушення серйозного характеру, покарання за яке передбачається законодавством цієї держави.

Стаття 8

1. Договірні Держави надають одна одній якнайширшу взаємну допомогу у кримінальних справах у зв'язку із кримінальним переслідуванням правопорушень, згаданих у статті 1 або 2. В усіх випадках застосовується законодавство запитованої Держави про взаємну допомогу у кримінальних справах. Проте у такій допомозі не може бути відмовлено лише на тій підставі, що вона стосується політичного правопорушення або правопорушення, пов'язаного з політичним правопорушенням, або правопорушення, вчиненого з політичних мотивів.

2. Ніщо у цій Конвенції не тлумачиться як таке, що покладає зобов'язання надавати взаємну допомогу, якщо запитувана Держава має достатньо підстав вважати, що прохання про надання взаємної допомоги у зв'язку із правопорушенням, згаданим у статті 1 або 2, було зроблене з метою кримінального переслідування або покарання особи на підставі її раси, релігії, національної приналежності чи політичних переконань або що становище такої особи може бути зашкоджене з будь-якої з цих причин.

3. Положення усіх договорів і угод, що стосуються взаємної допомоги у кримінальних справах і що застосовуються між Договірними Державами, включаючи Європейську конвенцію про взаємну допомогу у кримінальних справах, у відносинах між Договірними Державами змінюються у тій частині, в якій вони є несумісними з цією Конвенцією.

Стаття 9

1. Європейський комітет Ради Європи з проблем злочинності інформується щодо застосування цієї Конвенції.
2. Він вживає всіх необхідних заходів для сприяння дружньому врегулюванню будь-яких труднощів, які можуть виникнути у зв'язку з її виконанням.

Стаття 10

1. Будь-який спір між Договірними Державами стосовно тлумачення або застосування цієї Конвенції, який не був врегульований в рамках пункту 2 статті 9, передається на прохання будь-якої сторони у спорі до арбітражу. Кожна сторона призначає арбітра, а два арбітри призначають головуючого. Якщо одна із сторін не призначила свого арбітра упродовж трьох місяців після подання прохання про арбітраж, він призначається на прохання іншої сторони Головою Європейського суду з прав людини. Якщо останній є громадянином однієї із сторін у спорі, таке призначення здійснюється заступником Голови Суду або, якщо заступник Голови є громадянином однієї із сторін у спорі, - найстаршим суддею Суду, який не є громадянином однієї із сторін у спорі. Така сама процедура застосовується, якщо арбітри не можуть дійти згоди щодо вибору головуючого.
2. Арбітражний суд встановлює свою власну процедуру розгляду. Він ухвалює свої рішення більшістю голосів. Його рішення є остаточним.

Стаття 11

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання державами-членами Ради Європи. Вона підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття чи затвердження здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.
2. Ця Конвенція набирає чинності через три місяці від дати здачі на зберігання третьої ратифікаційної грамоти або третього документа про прийняття чи затвердження.
3. Стосовно будь-якої держави, яка підписала цю Конвенцію і яка ратифікуватиме, прийматиме або затверджуватиме її після набрання нею чинності, Конвенція набирає чинності через три місяці від дати здачі на зберігання її ратифікаційної грамоти або документа про прийняття чи затвердження.

Стаття 12

1. Будь-яка держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття чи затвердження може визначити територію (території), до якої застосовуватиметься ця Конвенція.
2. Будь-яка держава під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття чи затвердження або в будь-який інший час після цього заявою на ім'я Генерального секретаря Ради Європи може поширити дію цієї Конвенції на будь-яку іншу територію (території), яка визначена в цій заяві і за міжнародні відносини якої вона несе відповідальність або від імені якої вона уповноважена брати зобов'язання.
3. Будь-яка заява, зроблена відповідно до попереднього пункту, може стосовно будь-якої території, визначеної в цій заяві, бути відкликана шляхом подання відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи. Таке відкликання набирає чинності одразу або у будь-який інший час, який може бути визначений у повідомленні.

Стаття 13

1. Будь-яка держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття чи затвердження може заявити про те, що вона залишає за собою право відмовити у видачі правопорушника у зв'язку із будь-яким правопорушенням, згаданим у статті 1, яке вона вважає політичним правопорушенням, правопорушенням, пов'язаним з

політичним правопорушенням, або правопорушенням, вчиненим з політичних мотивів, якщо вона зобов'язується належним чином врахувати при визначенні характеру правопорушення будь-які особливо серйозні ознаки правопорушення, включаючи:

- a) те, що воно створило колективну небезпеку для життя, фізичної недоторканості або свободи осіб; або
- b) те, що воно завдало шкоди особам, що не мають жодного відношення до мотивів, з яких воно було вчинене; або
- c) те, що вчинення правопорушення було поєднане із застосуванням жорстокого або жахливого знаряддя.

2. Будь-яка держава, що заявила застереження згідно з попереднім пунктом, може повністю або частково відкликати його шляхом подання відповідної заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, яка набирає чинності від дати її отримання.

3. Держава, яка заявила застереження згідно з пунктом 1 цієї статті, не може вимагати застосування статті 1 будь-якою іншою державою; однак, якщо її застереження є частковим або умовним, вона може вимагати застосування цієї статті у тому обсязі, в якому вона сама її прийняла.

Стаття 14

Будь-яка Договірна Держава може денонсувати цю Конвенцію шляхом подання відповідного письмового повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи. Будь-яка така денонсація набирає чинності одразу або у будь-який інший час, який може бути визначений у повідомленні.

Стаття 15

Ця Конвенція припиняє дію стосовно будь-якої Договірної Держави, яка виходить з неї або перестає бути членом Ради Європи.

Стаття 16

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє держави-члени Ради про:

- a) будь-яке підписання;
- b) здачу на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти або будь-якого документа про прийняття чи затвердження;
- c) будь-яку дату набрання чинності цією Конвенцією відповідно до статті 11 Конвенції;
- d) будь-яку заяву чи будь-яке повідомлення, отримане на виконання положень статті 12;
- e) будь-яке застереження, заявлене на виконання положень пункту 1 статті 13;
- f) відкликання будь-якого застереження, здійснене на виконання положень пункту 2 статті 13;
- g) будь-яке повідомлення, отримане на виконання статті 14, і дату, від якої денонсація набирає чинності;
- h) будь-яке припинення дії Конвенції на виконання статті 15.

На посвідчення чого нижчепідписані належним чином на те уповноважені представники підписали цю Конвенцію.

Вчинено у Страсбурзі двадцять сьомого дня січня місяця 1977 року англійською і французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надсилає засвідчені копії Конвенції кожній державі, яка підписала цю Конвенцію.